

גיליון 80

אוקטובר 2021 • מרחשון ה'תשפ"ב

מוֹטְטִיב

על שם ליאורה דיין

ירחון בנושא שירה וספרות עברית

סִיפּוּרֵי נְשֵׂתֵי קוֹת

נגה אולמרט
ספיר אמזלג
סיגל זהבי
עמית לוי
דניאל מדמון
דניאל מדמוני
נעמה מוזס
גלית עינב
שגיא פלד
יובל ששון

גיליון 80 מתחיל...

בחיים, כמו במוזיקה וכמו בדיבור - לפעמים השתיקות חשובות לא פחות מהצלילים ומהמילים.

בגיליון זה תמצאו סיפורים שעוסקים דווקא בהשתיקות, בפאוזות, בשתיקות, ובכל הרגעים שבהם הרווחים הריקים של החיים הם אלה שיוצרים את המשמעות והתוכן.

קריאה מהנה,

אלירן דיין, יאיר בן-חור, רובי גורדון, עמליה ויניק

את הגיליון בחרנו לפתוח בשירה של עדנה אפק "ושותקת".

כָּל כָּךְ	כָּמוֹ הָאֲדָמָה	כָּל כָּךְ
הֶרְבֵּה	לְגֶשֶׁם מְחֻכָּה	הֶרְבֵּה מְלִים
מְלִים	וְשׁוֹתֶקֶת	רוֹצָה לֹאמֵר
רוֹצָה לֹאמֵר	כְּבִדָּה,	לֵכֵן
לֵכֵן	תְּלוּמָה,	תָּמִיד
תָּמִיד שׁוֹתֶקֶת	עֵיפָה	שׁוֹתֶקֶת
	וּמְחֻכָּה	
	וְשׁוֹתֶקֶת	
כָּמוֹ הָאֲדָמָה		
מְתַרְכֶּכֶת		
וְשׁוֹתֶקֶת.		

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליוצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

סולקה ואני על המיטה שהפכה למקדש שלי מאז שהשפעת – או מה שזה לא יהיה – התלבשה עליי בחוצפה, משחקות מנופול. מיני מנופול ושילך לעזאזל מי שעשה את הקופסה הקטנה הזאת. אני מנסה לשלוף שטר בידיים רועדות. סול אומרת לי, "אימא, את מעצבנת אותי". אני שותקת, בולעת רוק ואומרת לה, "סליחה, מאמי, אימא מקולקלת". היא צוחקת. "אולי נתקן אותה", אני מציעה. "אי אפשר", היא אומרת ומסתכלת בי בעיניים הגדולות שלה.

אני שותקת שוב, בולעת רוק ושואלת אם היא רוצה אימא לא מקולקלת. היא אומרת, "כן". עכשיו אני בולעת הרבה רוק. חתיכת פלונטר. להרכיב ממשלה זה משחק ילדים לעומת זה. לטוס לירח. לעקוף את גל גדות במספר העוקבים. אני מציעה שנחפש אימא אחרת לא מקולקלת וסול אומרת, "לא, אני רוצה את האימא הזאת".

אז אני שואלת אם נצליח להסתדר עם האימא המקולקלת והיא אומרת שכן ומנשקת אותי ועצוב לי, עצוב לי בשבילה, בשבילי כבר הפסקתי לבכות. במקום זה, ברגעים כאלה, אני נאלמת דום ושותקת את הדמעות. שותקת את הכאב. שותקת את הטרשת הנפוצה.

נפגשנו בבית הקפה השכונתי. זמן רב לא פקדתי מוסד ותיק זה שבו נלחשו בחשאי מאויי נעורינו. אני זוכרת ערב אחד כשישבתי עם דנית ונכנסת לבוש שרוואל לבן. הבטנו בכך שתינו בקנאה. שרוואל לבן היה רק ל"שוויים" שחזרו מסיני או לאלה שזכו להיות קרובים לרוחניים ששבו מהודו. ניסינו לנחש מהיכן השגת אתה את הסטייל שלך. לא העזנו להביט בכך ישירות. רק כשחלפת בדלפק הקפה הגנבנו מבט מאחור. כבר אז היית גבוהה, רזה וזרוק. דנית העזה ללחוש לי שהיא חושבת שהבטת לעברנו. כמעט נחנקתי. לא הרשיתי לעצמי להאמין. נדבקתי לעוגת השוקולד ומרוב התרגשות נפלה לי פיסה חומה על החולצה הלבנה. ניסיתי לנגב, להסתיר, שמא באמת תיגש, אבל רק מרחתי את הכתם והעמקתי אותו לתוך הסיבים פנימה והתפללתי שלא תביט לעברי. דנית ניסתה להציץ לכיוון שלך. אני זוכרת שדרכת לי לה חזק על כף הרגל כדי שתפסיק. הצרחה שנשמטה מפיה הסבה אלינו את תשומת לבך. הבטת ואני שקעתי עמוק אל מתחת לשולחן. יצאת עם כוס קפה ביד, סיגריה בפה והליכה שמוטה וחיננית שלוותה בתשוקת מבטינו.

השבוע, לאחר עשרים שנה, העזתי לספר לך שהיית אהבת חיי. אתה חייכת וביטלת ולא הורדת מבטך ממני. חשתי שהחיים שלי מסקרנים אותך. לא הפסקת להישיר אליי מבט למשמע סיפורי על החפירות הארכאולוגיות שלי, הממצאים, המאמרים והתרבויות שאני חוקרת. הפעם אכלתי את עוגת השוקולד מבלי להפיל ולו פירור אחד למרות שלא הפסקתי לדבר אֶתך. אתה המשכת עם אותה השתיקה ואותו הקפה ואותו המבט החולמני והנונשלנטיות שלך. קבענו להיפגש למחרת. כן, פגישה נוספת בבית הקפה בשכונה.

בבוקר התקשרתי אל מספר הנייד שנתת לי. רק לוודא כי למרות כל השנים שחלפו וחוויית הפגישה המחודשת שלנו, לא הרשיתי לעצמי להאמין. ושתקת. רק ניסיתי לדבר אֶתך – ושתקת. וכתבתי לך מסרון קצר ונוגה – ושתקת. ושלחתי לך מייל מתחנן – ושתקת. והורדתי וואטסאפ רק למענך – ושתקת. והנחתי לך מכתב בתיבת הדואר כמו פעם כשהיינו ילדים – ושתקת. והתגעגעתי ולא הגבת. העדפת את הדממה על פניי. ולא ידעתי כי אינך.

"אז את מי את אוהבת?" שאלה דנה. היא לא ענתה. "למה את לא עונה? גם ליטל וגם ליטל השנייה וגם אני סיפרנו את מי אנחנו אוהבות, עכשיו תורך".

דנה הייתה חברה שלה עוד בגן, עם ליטל הן התחברו בכיתה א' וליטל השנייה הגיעה רק בתחילת כיתה ו' לבית הספר וישר קיבלה את השם ליטל השנייה. אי אפשר היה לקרוא לליטליות לפי שמות המשפחה או לפי צבע השער או לפי הגובה או התחביבים, שתיהן היו כהן, בלונדיניות, גבוהות יותר מכל שאר הבנות ורקדו בלט. בסוף קראו לאחת ליטל ולשנייה – ליטל השנייה.

השיחה הזאת נערכה מזמן, לקראת סוף כיתה ו', כשחילקו את כולם לריקוד זוגות למופע סוף השנה. ארבעתן החליטו שזאת תהיה הזדמנות טובה לרקוד עם הילד שהן אוהבות. דנה הייתה חברה של תומר עוד מחנוכה, ליטל ונמרוד בדיוק הודיעו שהם ביחד וליטל השנייה לא ידעה מה להחליט והתלבטה בין שני הספורטאים הכי טובים של הכיתה, אסא וערן. "את מי את אוהבת?" שאלה דנה. היא לא ענתה. גם היום, חמש-עשרה שנה מאוחר יותר, היא לא עונה על השאלה הזאת.

בכל הקשרים שהיו לה לאורך השנים מעולם לא אמרה למישהו שהיא אוהבת אותו. לא לחבר הראשון שלה בגיל שש-עשרה, שאמר לה שהוא אוהב אותה כמעט מהרגע הראשון; לא לחבר שלה מהצבא והלימודים, הוא נפרד ממנה כשסירבה להתחתן אִתּוּ לפני שנתיים וחצי כשסיימו שניהם את התואר – הוא תואר ראשון והיא כבר תואר שני; ולא לערן, כן, כן, ההוא שליטל השנייה החליטה לרקוד אִתּוּ בסופו של דבר במסיבת הסיום של כיתה ו', שֵׁאתו היא יוצאת בשנה האחרונה.

הוא מעיר לה על זה. "את אף פעם לא אומרת לי שאת אוהבת אותי".

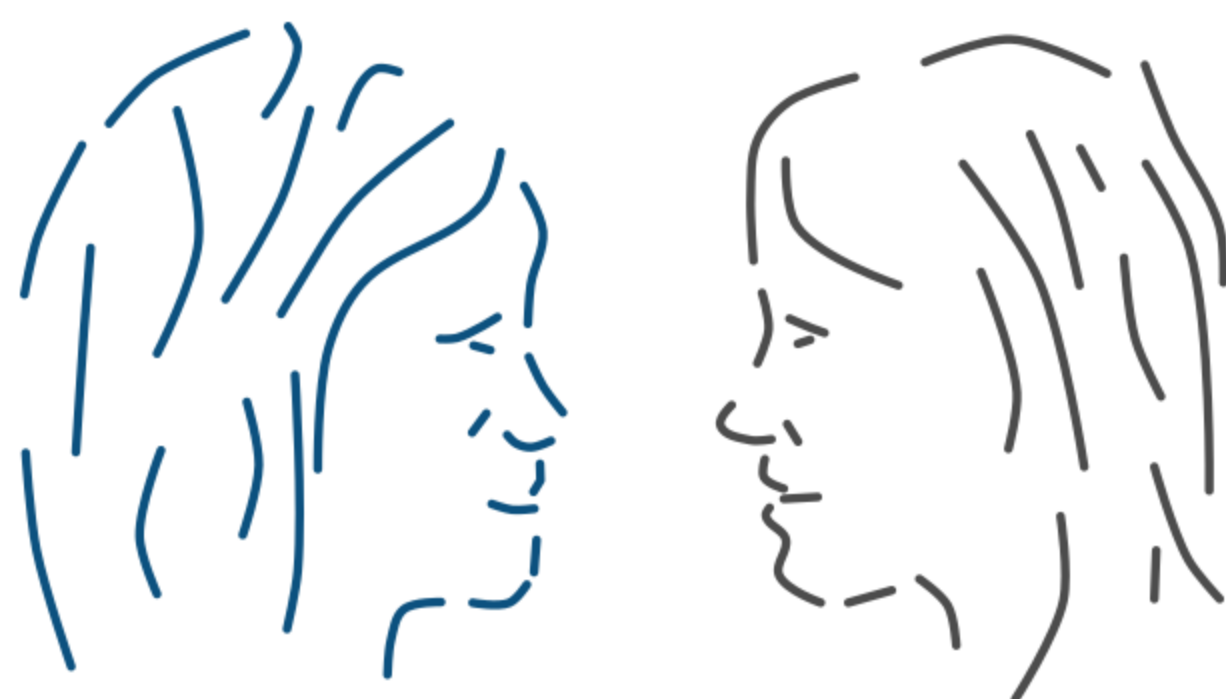
"מספיק לי שאתה אומר את זה לי", ענתה לו. הוא באמת אומר לה. לפעמים במילים, לרוב במחוות קטנות. כשהיא מספרת עליהן לבנות הן תמיד מתפעלות ואומרות שערך כל כך מתחשב וטוב ורואה אותה ומכיל אותה ומשתדל בשבילה, ו"איך את לא אומרת לו שאת אוהבת אותו?" היא לא עונה.

ליטל מתחנת. עומדת להיות חתונת צהריים כיפית ונחמדה, מסיבה. ארבעתן החליטו לנצל את שבוע ההכנות לחתונה ולעשות אותו יחד. חולקות עם ליטל את כל מה שצריך לעשות: השמחה, הקשיים וההתרגשות. ליטל השנייה הודיעה לבעלה שיש לו שבוע לבד עם הילדה שלהם, ודנה, שלומדת עיצוב בניו-יורק, הגיעה לארץ שבוע לפני החתונה במיוחד בשביל זה. סיימו את כל ההכנות לחתונה ונשאר להן יום אחד פנוי, ריק מדברים שצריך לעשות, יום שלם לבילוי המשותף שלהן. נסעו בבוקר למלון, ברכה, ספא וכל שלל הפינוקים שיש למקום להציע. בלילה, על מרפסת הסוויטה שלהן המשקיפה לים שיחקו שוב בלהגיד כל אחת את מי היא אוהבת. ליטל, באופן הכי לא צפוי בעולם אמרה שאת בעלה לעתיד, ליטל השנייה בחרה את הבת שלה, דנה בחרה את העיר, את ניר-יורק.

"אז את מי את אוהבת?" שאלה דנה. היא לא ענתה. "למה את לא עונה? גם ליטל וגם ליטל השנייה וגם אני סיפרנו את מי אנחנו אוהבות, עכשיו תורך". לא ענתה. קפצו עליה שלושתן, השכיבו אותה על השטיח, יושבות עליה ולא נותנות לה לקום או לזוז. "עד שאת לא עונה אנחנו לא זזות!" אמרו, וליטל הוסיפה, "מצדי שלא תגיעי לחתונה".

הפעם הראשונה שהיא רוצה לענות. המילים עומדות לה על קצה הלשון אבל משהו לא מאפשר לקול לצאת החוצה. היד של ליטל השנייה חוסמת לה את הפה. היא מנסה להתנער מהן אבל שלושתן מחזיקות אותה כל כך חזק שהיא לא יכולה לזוז. דנה וליטל עסוקות בהעלאת זיכרונות ואינן שמות לב שליטל השנייה מתכופפת ולוחשת לה, "אני לא מוכנה שתקלקלי לי, אני יודעת מה את רוצה להגיד ואני לא אתן לך, גם אני אוהבת אותך, תמיד אהבתי, אבל לא היה לי את האומץ לעשות עם זה כלום, לא כשגדלנו ובטח לא בכיתה ו'..." היא הרגישה נשיקה אחת ארוכה בלחי בשניות לפני שנגמר לה האוויר.

אחר הצהריים, בחצר

כשהייתי ילד חלמתי להיות נער מקהלה. חלמתי לשיר בכנסייה ולגרום לקהל לרחף. חלמתי לגרום לו לבכות. שורות שורות של סנטרים רוטטים וכפות ידיים פרושות על החזה. אני לא בטוח מהיכן זה הגיע. מעולם לא ביקרתי במיסה ולא טעמתי מלחם הקודש. אני מניח שפשוט ידעתי. כמו שילדים יודעים דברים. אהבתי לשיר אבל לא העזתי לעשות זאת כשמישהו היה בבית.

אחר צהריים אחד, כששיחקתי בחצר של קרובי משפחה, אימא אמרה שיש לי קול רקוב. היא אמרה את זה ליד כולם ובאותו רגע זה ממש הצחיק אותי. "יש לך קול רקוב".

איזו מן אימא אומרת דבר כזה לבן שלה? ועוד ליד כולם. זה ממש הצחיק אותי מפני שחשבתי שהיא צודקת. באמת יש לי קול רקוב. באותו רגע אהבתי את אימא על שהעזה לומר לי את האמת בפנים. גם דודה שלי צחקה. היא חזרה על דבריה של אמי אחרי שהבת הקטנה שלה שאלה למה כולם צוחקים. "יש לו קול רקוב", היא אמרה.

באותו לילה, לפני שטבעתי בשינה חשבתי על אחר הצהריים בחצר ועל מה שאימא אמרה. חשבתי על כך שהיא לא מודעת לחלום שלי להיות נער מקהלה. האם היא הייתה אומרת שיש לי קול רקוב לו הייתה מודעת לחלום שלי?

התלבטתי אם לחלוק עם אימא את החלומות שלי. את החלומות הכמוסים שלי, לא את אלה שתלויים לי על השרוול. באותו לילה חשבתי שאין בזה טעם. חשבתי שעדיף לשמור אותם לעצמי. אבל זו הייתה שגיאה. היום אני כבר לא זוכר את רוב החלומות ההם. וגם אין מי שיזכיר לי.

אצבעותיהם החליקו זו על זו כמו מים על עור. מים מתוקים. מי תהום שהזיהום שהוביל לסיום הקשר שלהם עוד לא חלחלו פנימה.

קבעו להיפגש. שיחה אחרונה, סופית למדי. לא כמו שאר השיחות ה"סופיות" שכבר היו להם. שניהם ידעו זאת היטב, לכן מילה גררה מילה ואז חיבוק ונשיקה – ועוד אחת. כולן מלאות רגש ובסופן שתיקה מרה. היא התמקדה בשמש הטובעת בתוך הכחול של הים. הוא התחפר בבהונות רגליו בחול המלטף.

"נישאר חברים?" הוא שאל ושניהם ידעו את התשובה.

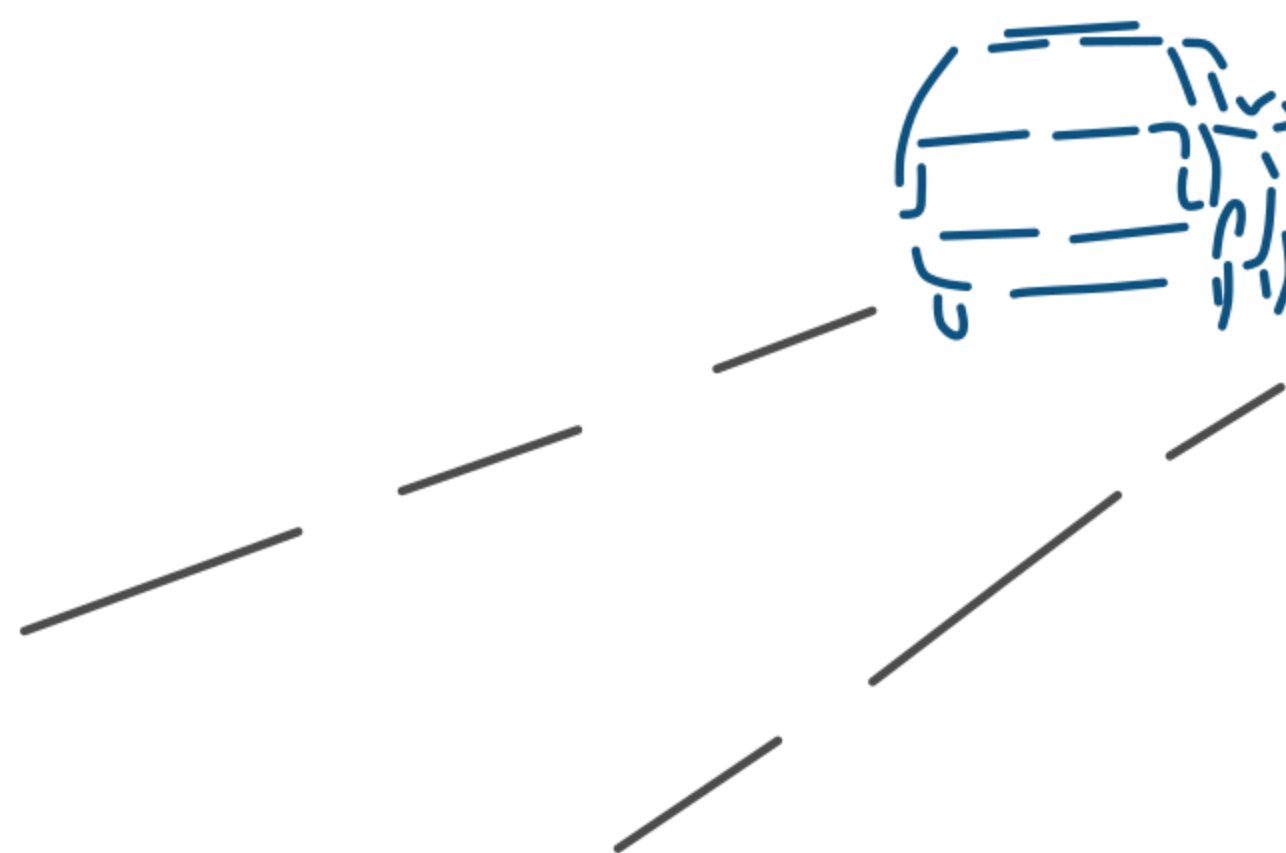
"ברור", השיבה אך לא הישירה אליו מבט, רק ניצרה את גרגירי החול הטורדניים משמלת הקיץ שלה.

"תעזור לי לקום", ביקשה באחת. הוא קם והושיט לה יד. הם הלכו לאורך קו החוף עד לחניון שהואר עכשיו רק בזכות פנס רחוב ארוך וצר. היא התיישבה במכונית ואחזה בהגה, אך דלת הרכב עוד נשארה פתוחה.

"סביר להניח שעוד נתראה מתישהו", זרקה לעברו.

"בטח, אל תהיי זרה כשזה יקרה", הוא השיב וסגר את הדלת.

היא נסעה והוא נשאר – מביט באורות האחוריים של הרכב עד שהפכו לכדורי אור קטנים ונעלמו בחושך.

כשהלילה יורד והחושך נתחב לחדרה, היא מדליקה אורות קטנים, צבעוניים, משמיעה מוזיקה באוזניות והופכת את עורה.

היא בשנות הארבעים לחייה. ביישוב קוראים לה "הבחורה". גם המעטים שיודעים את שמה לא מגלים בה עניין. הילוכה הנמרץ והעיוור לכול, שתיקתה התוקפנית ואיזה סוד שהיא אולי נושאת עמה – כל אלה נבלעו בתוך "הבחורה". כדרכם של כינויים, משנוצרו – איש לא דורש לבחון אותם מחדש. בתיכון, בהפסקות, לעתים נדירות אמרה דברמה למי מבני כיתתה. אולי משפטים קצרים, ספורים, סתמיים. אחרי התיכון נסעה לחו"ל, איש אינו יודע לאן. כעבור שלושה חודשים חזרה, לא התגייסה, עבדה בדואר וטיפלה באביה. יום-יום היא שוטפת את הבית שהם גרים בו (בית מבודד בקצה הקיבוץ), תולה מצעים לאורור ואחר הצהריים מוציאה אותו לטייל בשבילים בכיסא הגלגלים. מדי פעם בפעם הם עוצרים. הוא משוחח עם מי מהחברים. היא יושבת בצד.

לעתים רחוקות כשמגיע עובד חדש לדואר, מתלחשים לעומתה ונזרקים סימני שאלה. אולם עד מהרה גם אָוֹת אלו גוועות. לעובד החדש מספרים את הפרטים היחידים הידועים: גרה עם אביה, זקן ונכה, לא מחוברת ולא מתחברת. בעבודה היא מגלה חריצות ודייקנות שאין למעלה ממנה. בכל בוקר מתייצבת בשעה ארבע וחצי למיין מכתבים וחבילות. היא יודעת את כל הפרטים שדוור יודע, ומכיוון שאיש לא משוחח אֶתָה, איש גם לא חושש לספר סודות בחברתה. הכול גלוי לפניה והיא? תעלומה.

היא גבוהה. הג'ינס הקצרצר, החצוף חושף זוג רגלי קוקה שריריות וכריות צחורות של ישבן בתולי. הנשיות ניגרת ממנה. שדיים גדולים, סוערים שאינם תואמים את גופה המוקשח והצנום, בודאי אינם תואמים את המרחק שהיא שומרת. עיניה החומות-צהובות בורקות מעל אף זעיר. שְעֵרָה השחור, הפרוע, משווה לה מראה כמעט חייתי.

איש לא יודע שבכל לילה, כשאביה בחדר אחר, עָר ומחריש, היא מתהפכת. שם, בחדרה, ליד החלון הפתוח, חבושת אוזניות, עצומת עיניים, היא נעה במקומה. לגופה כותונת לבנה ושקופה. היא מקשיתה את ראשה אחורנית ושרה:

Bessame ,bessame mucho
como se fuera esta noche la ultima ves.

מפתיע עד כמה נמוך קולה. המילים מרחפות בין שפתותיה כנשיקות, בוקעות כמו בועות. היא מניעה את האגן באיטיות מצד לצד, מצד לצד.

כשהיא מפיקה כל מילה: Amarilio , nessesito , amor
מתלהט בי עונג אפל.

לכבוד

חתן פרס נובל

ש"י עגנון

אני מקווה שהאדון הנכבד הוא הכתובת לבעיה, שכן חמישים שנה אתה לא ממש אתנו, ואפילו את השטר שלך הוציאו מהסדרה. אבל אני באמת מיואשת.

כי מה בסך הכול אני מבקשת? קצת שקט?

חצי יום יש לי את התלמידים על הראש, ומשעה ארבע מצטרפות האימהות שלא מבינות את שיעורי הבית ומה צריך ללמוד למבחן בעוד יומיים. ואז צריך להסיע לחוגים ולוודא שגם הילדים הפרטיים שלי הכינו שיעורים, ואורית המנהלת שתמיד צריכה משהו דחוף. ואופס, כבר צריך להכין ארוחת ערב ולזרז למקלחות. אין לי רגע אחד לעצמי.

בעשר בלילה כולם במיטות וכבר לא אכפת לי אם נרדמו או לא. העיקר שהם לא נושמים לידי. ולפתע מגיח רגע נדיר של שקט. יש לו צליל מיוחד. זה הרגע שבו אני ממוללת באצבעותיי את עלי הלימונית שקטפתי מהאדנית, שואפת לתוכי את הריח המתקתק, כמו שמה אוזניות ממסכות שמורידות בבת אחת את האוקטבות של היום.

ואז הוא מתחיל.

מספר לי בפרטי פרטים איך עבר היום בעבודה, מה אכל בצהריים, מה אמר הלקוח, איך היה האימון בחדר הכושר ומה התכניות שלו למחר. אני נושכת את שפתיי כי אני יכולה לספר במקומו. ומה אפשר לחדש מאתמול להיום ומחר?

לו הסתפק רונן בזה, אולי עוד הייתי סוחטת טיפת סבלנות. אבל הבעל שלי הוא ויקיפדיה מהלכת. פעם נופפתי בזה בגאווה. אפילו עודדתי, שילך לתחרות הטרוויה שמשודרת בטלוויזיה, נו, של הציסר עם הקסקט, שאיש לא מצליח לנצח. למרות שיש מצב שהבעל שלי כן. אבל רונן מפחד לעשות פדיחות ובמקום זה הוא קודח לי בראש. את מי מעניין, לעזאזל, מתי השיר בפרסומת זכה באירוויזיון וכמה גרסאות כיסוי עשו לו ולאיזה מקום בכוכב נולד הגיע הזמר שכבר סיים מזמן לשיר אותו?

כן, הבעל שלי אוכל לי את הראש והתשוקה שלי אליו דועכת כמו עוגת הגבינה שנפלה בתנור.

כי בעלי הגאון, שיודע כמעט הכול, לא מזהה תמרור עצור. כל מילה מעוררת אסוציאציה לדבר הבא. אז מה הפלא שהלכתי לאיבוד במבוך הפתלתול?

וכשאני מעיזה לומר לו שישתוק, גם במילים יפות כמו, "זה ממש מעניין, אבל אני חייבת רגע שקט" – הוא ישר נעלב ושואל מה זה רגע בשבילי. כי במילון יש למושג רגע כמה פירושים, וזה עשוי לנוע בין שנייה לדקה או זמן קצר שאינו מוגדר. פעם זה הצחיק אותי, היום בא לי להעיף לו סטירה. ואחר כך רונן מעז לטעון, שאני לא מכילה, שאין לנו זמן איכות ומאיים להלשין למטפלת הזוגית שאנחנו הולכים אליה כמעט חצי שנה

נשבר לי. מספיק יש את היועצת בבית הספר שמקשקשת כל היום על הַכֵּלָה ובחיים לא נכנסה לכיתה של שלושים ושבעה תלמידים אחרי שיעור ספורט.

אבל אם אפרוש ראשונה מהטיפול הזוגי, האצבע המאשימה תופנה אליי, זו שלא נותנת צ'אנס. כן, כן, אני יודעת שיש איזה צ'אנס ראפר, אמן היפהופ אמריקאי ידוע משיקגו.

את המידע הזה נידב רונן כשישבנו בבית קפה ביום שישי, וטען שאני לא מספיק נותנת צ'אנס. את מי מעניין צ'אנס ראפר הזה? המילים עוברות לידי. טו מאצ' אינפורמישן. השם השני של הבעל שלי.

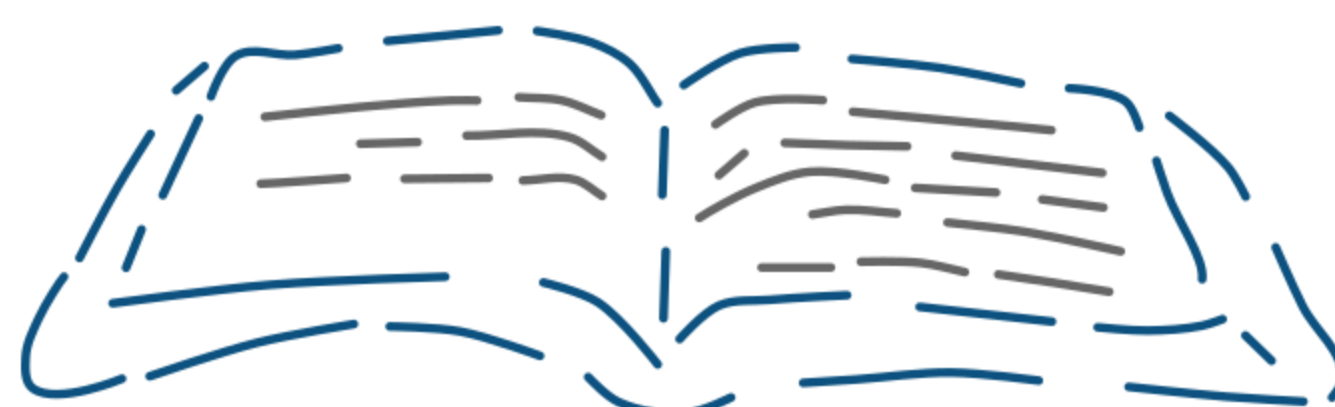
טוב, אחרי 467 מילים הגיע הזמן שגם אני אגיע לפואנטה.

אני באמת מתנצלת על ההקדמה הארוכה. אולי חלילה נדבקתי מרונן.

ובכן, היצירה היחידה שאני זוכרת משיעורי ספרות היא זו עם תהילה. הזקנה. קמצנית המילים שהאמינה שכל אדם נולד עם מכסת מילים מדודה וכשזו נגמרת – חייו מסתיימים.

לפי זה, הבעל שלי היה אמור למות מזמן.

אז בכל הכבוד לך, מר עגנון, ושאפו על זה שהיצירה שלך עדיין כלולה בבחינת הבגרות, איך זה שעניין המילים עבד רק לתהילה?

בלי כוח לכתוב, לאכול או לקום ובעצם – גם בלי כוח לשבת, לנוח או לרבוץ – כך הוא העביר ימים שלמים.

הערנות שיחקה מחבואים עם תודעתו, אבל העייפות לא באה להחליף אותה כשזו התחבאה לה. הוא היה חי אבל חוץ מהעובדה הזאת, לא היו בו שום חיים.

לפני כמה שבועות או שנים (הוא לא ידע לומר בוודאות) הוא שכח לחלוטין את שמו. בימים שקדמו לשכחה המוחלטת רפרף שמו במחשכי זיכרונותיו, ולאחר כמה רפרופים חסרי תועלת הוא נשכח לחלוטין.

זו הייתה השנה החמישית או התשיעית שלו באי, למיטב דיוקו.

את השנה הראשונה הוא זכר היטב. זו הייתה שנה מסעירה. החיפוש אחר צמחי בר וחיות שאפשר לצוד תפס חלק ניכר מיומו והשאיר אותו חזק ובריא, זאת אם הצליח במשימתו. מאחר שכל תוצאה אחרת פרט להצלחה סימנה את מותו הקרב, הוא השתדל להצליח באופן מוחלט. לשמחתו מים לא היו הבעיה. במזל גדול האי היה מלא נחלים ונביעות קטנות, ואלה הרוו את הצימאון במרדפיו הארוכים אחרי חיות. לפעמים מסעות אלו הרחיקו כדי שניים—שלושה ימי הליכה מהמחנה שקבע לעצמו. הוא היה עוקב אחרי מכרסם עסיסי בסבלנות רבה עד שחזר היצור התמים למאורתו והסגיר מבלי לדעת את חבריו לטורף הגדול באי. הוא.

ובכן, אותו 'הוא' ניתב את רוב תשומת לבו לציד, וכך, בתום אחד המסעות הארוכים יותר שערך, התכוון לסוב על עקביו ולחזור למשכנו, אך בחצי הדרך הבין שהוא לא זוכר עוד היכן הוא ממוקם. בלית ברירה הוא המשיך לנדוד, לצוד, לאכול ולשתות.

לאחר שאיבד את ביתו הפסיק לחשוב במונחים של בית ומחסה ועבר לחשוב במונחים של עכשיו וגשם. הוא נעשה חייתי יותר ויותר, ומסעות הציד נעשו והלכו קלים. הוא הבין איך חושבות החיות ובאותה נשימה שכח איך חושבים בני האדם. את מקומה של האנושיות במוחו החליפה תודעת הישרדות. אותה תודעה החליפה גם את תפיסת הזמן ואת זיכרונותיו ולבסוף – את שמו.

ההישרדות הייתה לו לבית, האי כולו היה לו למחסה. עכשיו גשם, הוא ידע, ולא היה לו הכוח לקום.

כבר ימים ארוכים אין לו כוח לקום. הציד היה קל, האוכל היה זמין. המים זלגו מכל פינה של האי והעצים סוככו והגנו עליו מסערות החורף. עתה יותר מתמיד היה זקוק למחשבותיו המקוריות, לאותם זיכרונות שבעבר נתנו תחושה חמימה של מולדת והיום הם התגשמות העמימות. הוא שכב על הסלע החלקלק, לא עייף ולא ערני, והניח לגשם לשטוף אותו. אם הייתה בו טיפה של מרץ לדרבן את נפשו להמשיך הלאה, הרי שגם זו הייתה חסרת אונים אל מול ים האדישות שגאה בו.

הגשם התחזק והטיפות החלו להכות בכוח בגופו. אילו שאב השראה מאותן טיפות, אולי היה מוצא גם הוא את הכוח לקום, אבל הוא אפילו לא ניסה. הוא המשיך לשכב על הסלע החלקלק בעיניים פקוחות למחצה – בוהות בלי רצון להתבונן.

הפעם האחרונה שביטא מילה בשפת בני האדם – הוא הרהר לפתע – הייתה כאן, על הסלע הזה ממש, לפני שבועות... או שנים. אילו היה לו שמו, הוא היה יכול לקרוא בקול.

"עכשיו גשם", מלמל קול ממעמקי ראשו. לפתע התגבש הרעיון לכדי שתי מילים ברורות ושפתיו החלו לנוע.

"עכשיו גשם", הוא אמר חלושות בתוך שאון המים הנופלים – והתבונן בשמיים הכחולים מבעד לטיפות אין קץ.

יש לי המון קולות בראש, שאף אחד אחר לא שומע. הקולות האלה לא מפסיקים להציק לי, אומרים לי לעשות כל מיני דברים ולומר כל מיני דברים שאני לא באמת מתכוון אליהם.

את בטח חושבת שאני משוגע, נכון? אני אגלה לך סוד, את שומעת בדיוק את אותם הקולות...

הקולות האלה נמצאים בכל מקום: בספרות, בטלוויזיה, על שלטי החוצות, בקולנוע, בעיתונים. הקולות האלה משפיעים עלינו מבלי שנרגיש והם קובעים לנו הכול. הקולות האלה אומרים לך לצאת אֶתו כי הוא לומד רפואה או הנדסה, ושאת בחיים לא תצאי עם מישהו שלא לומד לתואר נחשב. והקולות האלה אומרים לי לצאת עם מישהי בגלל שהיא נראית כך ולא אחרת, למרות שאין בה הרבה מעבר.

ואת יודעת? אני חושב על זה כל הזמן... אבל לא היה בכך שום דבר מיוחד. למדת מקצוע רגיל, היה לך גובה ממוצע בלבד והיה לך צבע עיניים רגיל לגמרי. בחורה רגילה שחיה חיים רגילים.

אבל את יודעת מה אני באמת חושב? אני חושב שהיה בכך הכול.

כי באמת את בחורה רגילה שחיה חיים רגילים. ועם זאת, חיים מיוחדים...

כי הבנתי כבר די מזמן שאני לא מחפש מושלמת. אני מחפש את מי שמושלמת בעבורי.

הבעיה היא שאני בטוח שמי שמושלמת בעבורי היא הבחורה המושלמת, ככה הקולות אומרים לי. קצת מתסכל לרדוף אחרי משהו שלא קיים, את לא חושבת?

אבל איתך הקולות האלה נעלמו וסוף־סוף היה לי שקט.

הענקת לי שלושה אחרי שנים של מלחמות. מלחמות עם אחרים. ובעיקר – מלחמות עם עצמי...

רק אֶתך ידעתי והבנתי שלמרות שיש בכך חוסרים, אֶת הדבר הכי שלם שפגשתי.

כי רק אֶתך הבנתי את המשמעות של לאהוב באמת.

את היום והלילה והירח והשמש. את הכוכבים והאדמה והשמיים והרוח והים.

את הצחוק שמתנגן אחרי בדיחה גרועה שמצחיקה רק כי אני סיפרתי אותה. את הלחישות שלוחשות שיהיה בסדר כשאני מרגיש רע. את המבט שמבין אותי, אבל מבין באמת, כי אף אחד אחר לא מצליח, אפילו לא אני.

את הצעקות שצועקות עליי כשאני מעצבן אותך, והמבט הצוחק שמגלגל עיניים שאומרות, "איזו קרצייה אתה!" אחרי שאת מבינה שאת לא יכולה לכעוס עליי יותר מדקה.

את התחושה של כניסת השבת, את הקול ששואל אם גם הערב אבשל לך את המאכל שאת הכי אוהבת. את הריח שמתקרב אליי כשאנחנו יושבים יחד חבוקים בספה בסלון, על כוס יין אדום, רואים סרט יחד. את הפרצוף שמזעיף פנים כשאת מסתכלת במראה ואומרת שאת נראית נורא למרות שאת הכי יפה בעולם. את היית – ועדיין – כל כך הרבה דברים יפים.

אבל בשבילי יותר מהכול את היית זו שמשתיקה את הקולות.

בשבילי את שקט.

"תחבקי אותי", אני מקווה שתגיד, אבל אתה יושב שם ושותק.

גם הגוף שלך לא מדבר.

אני יושבת כאן ומסתכלת כך ומיד מורידה את המבט שלי. כאילו שזה לא הוגן להסתכל כך כשאתה סגור ככה בתוך עצמך.

ואז יורדות לך דמעות, בהתחלה כמה בודדות בזווית של העין – וגם בהן אתה מנסה להיאבק. ואני תוהה אם גם בי אתה מנסה להיאבק, מה עובר לך בראש עכשיו? מה אתה בכלל חושב עלינו?

אני מקווה שתגיד, "תחבקי אותי", אבל אתה שותק.

הראש אומר לי לא לזוז, אבל הלב כל כך רוצה לקום ולחבק אותך, להגיד לך שזה בסדר לבכות.

אבל אני כמוך, לא זזה.

פתאום העיניים שלך נפקחות, אנחנו מביטים זה בזה לשנייה קצרה, ומיד משפילים את המבט.

אני נזכרת ברגעים אחרים שלנו, של שיחות בשתיקה, רק בעיניים. שיחות שלמות בלי להגיד אף מילה.

גם עכשיו לא נאמרת אף מילה.

אני לא מצליחה להסתכל בעיניים שלך.

"תחבקי אותי", אני עוד מקווה שתגיד ונעצום עיניים ונירדם. ונתעורר אחר כך בתוך החיבוק הזה וננהל שיחה ארוכה, עמוקה, בשתיקה, רק בעיניים.

מייסד: אלירן דיין
עורך אחראי: יאיר בן־חור
עורכת משנה: עמליה ויניק
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

<http://motiv-magazine.co.il>

<http://facebook.com/motiv.magazine>

<http://bit.ly/motiv-youtube>

<http://instagram.com/motiv.magazine>

http://twitter.com/motiv_magazine

info@motiv-magazine.co.il

054-337-1373

[מוטיב \(כתב עת\) \[http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_\\(כתב_עת\\)\]\(http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_\(כתב_עת\)\)](http://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

אנחנו מזמינים אתכם להשתתף בכתב העת שלנו.
הגיליון הבא של מוטיב יראה אור בעוד כחודש, ונושא: "כְּסוּת לְעוֹר".

בני אדם מכסים את העור בכל מיני דרכים - החל באותו עלה תאנה קדמון, עבור למדים אחידים ותחפושות וכלה בחליפות יקרות־ערך או קעקועי נצח.
בגיליון הפעם נרצה ללמוד על הדרכים השונות להפריד בין העירום לבין העולם שבחוץ, על הסיבות לבחירה בדרכים השונות הללו ועל ההשפעה של כסות העור על האדם עצמו ועל הסובבים אותו.

אתם מוזמנים לשלוח את יצירותיכם בנושא זה עד לתאריך 20/10/2021 לכתובת הדואר האלקטרוני:

info@motiv-magazine.co.il

נא לשלוח עד שלוש יצירות בלבד ליוצר - שירים מנוקדים וסיפורים קצרים עד 550 מילה.